

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **M. K.**
bytem P. M., R.
zastoupená Mgr. Václavem Linhartem, advokátem
se sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 151 21 Praha 5

za účasti **I. V.**
bytem P. M., R.
zastoupená Mgr. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017, č. j. 105241/2017/KUSK,
sp. zn. SZ_084500/2017/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

byla ve výroku I podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změněna výroková část týkající se zúčastněné osoby tak, že se podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), řízení vedené proti zúčastněné osobě zastavuje z důvodu, že skutek, o němž se vede řízení, se nestal, ve výroku II pak podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu byla zbývající část rozhodnutí Městského úřadu Rudná, komise pro projednávání přestupků (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 16. 5. 2017, č. j. KPP/2496/2016/-11-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) potvrzena.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě namítá, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Dle žalobkyně není zřejmé, jak žalovaný odvolací námitky posoudil, z jakých skutkových okolností vycházel a jaké závěry měl vzít za nepochybně zjištěné a proč. V souvislosti s povinností správních orgánů řádně vypořádat odvolací námitky odkázala žalobkyně na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2004, č. j. 8 Ca 175/2003, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 6 A 143/2011 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99.
3. Žalobkyně dále namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, která má spočívat ve stejných pochybeních, které namítala již v podaném odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, proto odkázala i na text odvolání. Dále uvedla, že důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí je neprovedení důkazů listinami, které jsou obsahem správního spisu, při ústním jednání správního orgánu I. stupně a naopak provedení důkazu kamerovým a zvukovým záznamem, které byly pořízeny v rozporu s ustanovením § 81 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá i v nesprávném vyhodnocení důkazů správními orgány a v nesprávném zjištění skutkového stavu. Dle žalobkyně správní orgány nepřihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a nehodnotily provedené důkazy ve vzájemných souvislostech, a proto dospěly k nesprávným závěrům.
4. Žalobkyně dále namítala, že nebylo prokázáno spáchání skutku, který jí je kladen za vinu, a nebyly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, a zároveň správní orgány nesprávně posoudily skutek spáchaný zúčastněnou osobou, který měl být dle žalobkyně vyhodnocen jako přestupek.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostačující a odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3441/12 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48, které se shodně věnují stanovení míry povinnosti správních orgánů vypořádat odvolací námitky. V souvislosti s neprovedením konkrétních důkazů žalovaný uvedl, že zástupce žalobkyně nevznesl při ústním jednání dne 16. 5. 2017 jiné návrhy na dokazování než ty, které spis již obsahoval. K námitce neprokázání spáchání přestupky žalobkyní žalovaný odkázal na kamerové záznamy, které mají nezpochybnitelným způsobem spáchání přestupku žalobkyní prokazovat. Jednání, kterého se žalobkyně dopustila, nesporně bylo hrubým jednáním naplňujícím skutkovou podstatu přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Taktéž bylo správně vyhodnoceno jednání zúčastněné osoby, protože z předložených důkazů nebylo prokázáno, že by se dopustila jednání, ze kterého ji žalobkyně obviňovala. Žalovaný tak považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

6. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že trvá na celém rozsahu žaloby, na kterou znovu odkázala, a dále upozornila na to, že se žalovaný nevyjádřil ke všem žalobním bodům. Žalobkyně znovu shrnula žalobní body, které jsou citované již výše v tomto rozsudku.
7. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že považuje napadené rozhodnutí za správné, a to jak ve věci rozhodnutí o zastavení řízení vůči ní, tak i ve věci uznání viny žalobkyně.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 3. 3. 2016 v 11:01 hodin učinila žalobkyně oznámení na linku č. 158 o napadení svou dcerou (osobou zúčastněnou), která žalobkyni nahrávala na mobilní telefon. Když se jí žalobkyně pokusila mobilní telefon vzít, osoba zúčastněná se na ni zezadu vrhla a snažila se jí mobilní telefon vytrhnout. Osoba zúčastněná měla žalobkyni udeřit levým loktem do pravé tváře. Při tomto úderu žalobkyně telefon upustila a osoba zúčastněná si ho vzala. Celou událost viděl přítel žalobkyně, který napadení ukončil. Dne 16. 3. 2016 podala na Policii České republiky vysvětlení (návrh na projednání přestupku) i osoba zúčastněná, která vypověděla, že když okolo 10:51 hodin byla na dvoře, který má společný se žalobkyní, a chystala se jet do práce, přijela její matka (žalobkyně), která na ni měla průpovídky a slova typu „no konečně jsi vrátila tu popelnici“. V tomto okamžiku začala osoba zúčastněná volat paní z banky, a protože již v minulosti čelila slovním atakům žalobkyně, zapnula si na mobilním telefonu diktafon, který položila z důvodu, že měla v ruce moc věcí, na schody. Žalobkyně se ke schodům rozeběhla se slovy „ty si mě budeš nahrávat, svojí matku“ a diktafon vzala do rukou. Na základě toho osoba zúčastněná po diktafonu sáhla a snažila se ho žalobkyni vytrhnout z ruky, což se jí nakonec povedlo. V tom okamžiku na ní žalobkyně začala křičet, že jí napadá a svého přítele vyzvala, aby situaci fotil. Osoba zúčastněná uvedla, že si celý incident nepamatuje, ale že je zachycený na kamerových záznamech. Dále uvedla, že jí žalobkyně několikrát udeřila rolí od papíru, kterou držela v ruce a to do oblasti hlavy a do levé ruky, také jí chytila za vlasy. Poté osoba zúčastněná vyjela na ulici autem, kde ji žalobkyně měla natlačit na vozidlo a následně na dům. Osoba zúčastněná následně zazvonila na sousedy a žalobkyně odešla. Osoba zúčastněná předala policistovi konajícímu výslech kamerové záznamy, které měly dokumentovat průběh incidentu.
9. Jak žalobkyně, tak osoba zúčastněná předložily správnímu orgánu I. stupně lékařské zprávy, které měly v případě žalobkyně prokazovat zdravotní následky proběhlého incidentu.
10. Součástí spisu jsou i audio a video záznamy celé situace, které pořídila osoba zúčastněná.
11. Dne 14. 11. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. KPP/2496/2016/-11-31, kterým uznal jak žalobkyni, tak osobu zúčastněnou vinnými ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustily dne 3. 3. 2016 v době kolem 10. hodiny, kdy před domem č. p. X, ulice P. M., obec R., nejprve na příjezdové cestě k domu a pak za tímto domem, poté co žalobkyně vzala osobě zúčastněné mobilní telefon ležící na schodech domu, který tam osoba zúčastněná položila zapnutý v úmyslu nahrávat, co žalobkyně řekne, jí osoba zúčastněná fyzicky napadla tak, že jí pevně svírala ve snaze telefon žalobkyni odebrat, silně jí uchopila v oblasti obličeje a levé ruky, což způsobilo žalobkyni mírný otok pravé tváře. Následně došlo ke vzájemné potyčce, při které se obě ženy pevně svíraly, žalobkyně při této potyčce mobilní telefon upustila na zem, a osoba zúčastněná jej sebrala. Pak již žádný útok vůči žalobkyni nevedla, přičemž

žalobkyně pokračovala ve fyzickém útoku proti osobě zúčastněné nebezpečným mácháním rolí smotaných papírových pytlů v úmyslu udeřit ji do oblasti hlavy a levé ruky, ale nezasáhla ji. Jak žalobkyni, tak osobě zúčastněné bylo v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích uloženo napomenutí a v souladu s ustanovením § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč za každou z nich.

12. Dne 30. 11. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání podané osobou zúčastněnou a dne 7. 12. 2016 odvolání podané žalobkyní.
13. Dne 6. 3. 2017 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. 031700/2017/KUSK, sp. zn. SZ_005166/2014/KUSK, kterým zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání, neboť správní orgán I. stupně neprovedl test proporcionality pro dokazování audio a videozáznamem a neposoudil, zda zájem na projednání přestupku převažuje nad právem nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí.
14. Dne 24. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že dne 3. 3. 2016 v době kolem 10. hodiny, před domem č. p. X, v ulici P. M., obec R., vzala osobě zúčastněné mobilní telefon ležící na schodech domu, a když se obě ženy o něj přetahovaly, neboť žalobkyně jej nechtěla osobě zúčastněné vrátit, tak při tomto přetahování jí upadl na zem, kde si její osoba zúčastněná vzala a z místa činu odcházela, přičemž žalobkyně, přestože osoba zúčastněná žádný útok nevedla, začala proti ní máchat nebezpečně velkou silou rolí smotaných papírových pytlů v úmyslu udeřit jí do oblasti hlavy a levé ruky, k čemu ale nedošlo, neboť ji nezasáhla. Za spáchání přestupku bylo žalobkyni uloženo napomenutí a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Řízení o přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích vedené s osobou zúčastněnou bylo podle ustanovení § 79 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno, neboť spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno, nebylo osobě zúčastněné prokázáno. Žalobkyni byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
15. Dne 9. 6. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém namítala, že došlo k závažnému porušení procesních předpisů v průběhu přestupkového řízení, když správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, které nebyly v přestupkovém řízení provedeny v souladu se zákonem, a provedl jako důkaz zvukové záznamy, které měly být jako důkazy z řízení vyloučeny. Nezákonnost prvostupňového rozhodnutí měla spočívat také ve způsobu hodnocení důkazů v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu, jelikož správní orgán I. stupně nepřihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalobkyně také namítala nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí z důvodu, že jednotlivé závěry správního orgánu I. stupně nejsou přezkoumatelně odůvodněny a nevyplývá z nich, jak k nim správní orgán I. stupně dospěl. Dále nebylo dle žalobkyně prokázáno, že se přestupku dopustila. I kdyby se tak stalo a dopustila se jednání popsaného ve výroku, nejde o přestupek, neboť není naplněna jeho formální a zejména materiální stránka. Také nebylo prokázáno, že by žalobkyně chtěla úmyslně narušit občanské soužití hrubým jednáním, čímž nebyla naplněna subjektivní stránka přestupku.
16. Dne 24. 8. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok týkající se osoby zúčastněné tak, že bylo řízení o přestupku proti občanskému soužití podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o

přestupcích zastaveno, a to podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích z důvodu, že spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, se nestalo. Zbytek prvostupňového rozhodnutí byl dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu potvrzen. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména na základě provedeného důkazu audio a videozáznamu, jemuž předcházela test proporcionality. Dále správní orgán I. stupně pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, který v jednání žalobkyně sledal přímý úmysl v úmyslném narušení občanského soužití jiným hrubým jednáním zejména s ohledem na způsob provedení. Žalovaný změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí týkajícího se osoby zúčastněné z důvodu, že jednání, které jí bylo přičítáno, nesvědčilo o úmyslu narušit občanské soužití.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
19. Žalobkyně na výzvu soudu sdělila, že souhlasí s vydáním rozhodnutí bez nařízení jednání. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.

Posouzení žalobních bodů:

20. Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním.
21. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
22. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, přičemž obecně odkazovala na povinnost správních orgánů postupovat podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a uvést v odůvodnění důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu některých právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřeními k podkladům rozhodnutí. Žalobkyně uvedla, že se žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Zároveň však neuvedla jedinou námitku obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, která měla žalovaným zůstat nevypořádaná. Žalobkyně pouze obecně rozvíjela argumentaci ohledně povinností správních orgánů řádně vypořádat uplatněné odvolací námitky. Tuto argumentaci podpořila právními závěry Městského soudu v Praze uvedenými v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 8 Ca 175/2003, závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudcích ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 6 A 143/2011, a ze dne 6. 8. 2009, sp. zn., a taktéž i právními závěry Ústavního soudu

uvedenými v nálezu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99. Žalobní bod není důvodný

23. Kromě obecných náležitostí podání dle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Aby byly žalobní body projednatelné, musí vykazovat dostatečnou míru individualizace. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. pod č. 835/2006 Sb., NSS, *„žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů a úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom může spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Žalobkyně pouze obecně shrnula závěry žalovaného o průběhu správního řízení, ve kterých bylo konstatováno, že stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a to na základě provedeného důkazu audio a videozáznamu. Následně kvantifikovala odůvodnění žalovaného, když se podivila nad tím, že jsou odůvodnění přestupku žalobkyně věnovány pouhé dva odstavce a změně výroku rozhodnutí ohledně viny osoby zúčastněné pouze jediná věta. Žalobkyně ale nikde neuvádí, které konkrétní námitky nebyly vypořádány, pouze obecně a neurčitě odkazuje na podané odvolání, když uvádí, že *„se žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání a zejména pak v doplnění odvolání, kde bylo na 17 stranách podrobně popsáno, proč bylo napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávné, nepřezkoumatelné, vnitřně rozporné a nezákonné.“* Soud dává žalobkyni za pravdu v úvahách o náležitostech odůvodnění správních orgánů, ovšem žalobkyně k této obecné argumentaci nepřipojila konkrétní žalobní bod, který by mohl soud vypořádat.
24. Žalobkyně také uvedla, že se žalovaný nevypořádal ani s odvolacími námitkami obsaženými v doplnění odvolání. K doplňování odvolání v rámci správního řízení soud uvádí, že odvolání musí obecně splňovat náležitosti podání dle § 37 správního řádu. V případě, že podání trpí vadami nebo nemá některé předepsané náležitosti, vyzve správní orgán v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu podatele k doplnění, případně pomůže podateli s odstraněním nedostatků a vyzve podatele k odstranění nedostatku, k čemuž mu poskytne přiměřenou lhůtu. Ovšem v případě, kdy podané odvolání obsahovalo zákonné náležitosti a zároveň bylo podáno v zákonné patnáctidenní lhůtě dne 7. 12. 2016, nebyl žalovaný povinen vyzývat žalobkyni k doplnění odvolání a nestanovoval ani lhůtu pro doplnění. V případě, že bylo odvolání doplněno po uplynutí 15 denní lhůty (v případě žalobkyně až více než půl roku po podání odvolání, tedy dne 24. 7. 2017), nelze již tomuto odvolání připisovat účinky odvolání, ale je třeba na toto podání pohlížet jako na vyjádření účastníka řízení. Jak uvádí komentářová literatura: *„Ať už je pak ono ‚doplnění odvolání‘ označeno jakkoli, jedná se o přípustné vyjádření účastníka v řízení, které ovšem (na rozdíl od odvolání) již nemá suspenzivní či devolutivní účinky. Za doplnění odvolání, které je skutečně součástí odvolání se všemi dále uvedenými důsledky, by pak bylo možné považovat pouze takové doplnění, které by bylo učiněno ještě v patnáctidenní odvolací lhůtě.“* Nicméně platí, že žalovaný je povinen se vypořádat v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního

řádu i s vyjádřeními účastníků řízení.

25. Jelikož však žalobkyně pouze obecně odkazovala na text odvolání a vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí („doplnění odvolání“), aniž by blíže specifikovala, která z uvedených námitek nebyla řádně vypořádána, je žalobní bod nedůvodný, neboť nesplňuje podmínky pro jeho projednání soudem.
26. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, jakož i nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to pro oba správní orgány z totožných důvodů. V souvislosti s vymezením jednotlivých námitek o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí pak žalobkyně znovu uvádí i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání konkrétních odvolacích námitek. Soud se proto zabýval nepřezkoumatelností až v této části žaloby, neboť až nyní byly řádně splněny podmínky pro vymezení žalobních bodů dostatečně individualizovaným způsobem. Přesto soud v úvodu vypořádání žalobního bodu týkajícího se nezákonnosti resp. nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že v případě, namítá-li žalobkyně případné vady toliko v obecné a nekonkrétní rovině, není nesprávný postup soudu, pokud námitky rovněž vypořádá obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 – 41).
27. Žalobkyně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že správní orgán I. stupně neprovedl listinné důkazy, které jsou součástí spisu v rámci ústních jednání konaných ve dnech 6. 6. 2016, 12. 10. 2016, 24. 10. 2016 a 16. 5. 2017. Soud předně uvádí, že žalobkyně nespecifikovala, které listinné důkazy nebyly v rámci ústních jednání provedeny.
28. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Podle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu pak platí, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
29. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že *„jako podklady pro rozhodnutí komisi posloužily jednak výše uvedené výpovědi účastníků a svědků, dále pak oznámení PČR ze dne 4. 3. 2016 č. j.: KRPS-77814-1/PŘ-2016-011621 a dále zejména kamerový záznam pořízený kamerou umístěnou na domě obviněné Vránkové čp. 783 a částečně i zvukový záznam pořízený na MT (mobilním telefonu pozn. soudu) obviněné Vránkové. K tomu komise podotýká, že pořízení kamerového záznamu obě účastnice považují za důkaz v tomto řízení, který nehodlají nikterak rozporovat. Konečně je pak možno jako důkaz považovat i do spisu založené fotografie incidentu, které byly pořízeny z kamerového záznamu, ale i fotografie, které pořídil svědek P., i když tyto fotografie prakticky shodně s kamerovým záznamem vypovídají o celém zápase obou účastnic, akorát že jsou pořízeny z jiného úhlu.“*
30. Podle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu platí, že o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání a o ústním podání, výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledáním, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

31. Z protokolu o ústním jednání ze dne 12. 10. 2016 vyplývá, že byly do spisu založeny fotografie z kamerového záznamu, lékařské zprávy a fotografie z kamery na domě. Konkrétně je v protokolu o ústním jednání uvedeno (citováno i s překlepy): „*zakládám do spisu a foto z kamerových záznamu celkem 8, pod č. listu, lékařskou zprávu ze dne 1. 6. 2016(20), zprávu od praktického lékaře MUDr.L. ze dne 22. 6. 2016 (21), a foto z kamery na domě, kd si moje matka něco fotí na mém domě (22), bylo to v březnu, těně po tom incidentu.*“ Z protokolu o ústním jednání tak není zřejmé, že by došlo k provedení důkazů listinami, které byly založeny do spisu. Spis zároveň neobsahuje žádný protokol o provedení důkazů listinami mimo ústní jednání. K této problematice se již v minulosti vyjádřil Poradní sbor ministra vnitra, který v závěru č. 72 z roku 2008 dovodil, že „*podle § 18 odst. 1 správního řádu je nutné sepisovat protokol o provedení důkazu listinou i v případě, že je prováděn mimo ústní jednání a to i v případě, že provádění důkazu nejsou přítomni účastníci řízení. V této souvislosti je však nutné upozornit, že i podle rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 ze dne 7. 9. 2008 se případná absence protokolu v případě, že listiny, kterými byl prováděn důkaz, jsou součástí správního spisu, nedá považovat za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.*“ Poradní sbor ministra vnitra ve svém závěru č. 115 z roku 2012 dále uvedl, že „*Správní orgán je povinen vyrozumět účastníky řízení o každém provádění důkazů, ať probíhá při ústním jednání, nebo mimo ně. V případě nepřítomnosti účastníka řízení při dokazování z důvodu, který připouští zákon, a při dokazování prostřednictvím písemných podkladů, jsou práva účastníka řízení zajištěna postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu.*“ V protokolu ze dne 16. 5. 2017 je pak uvedeno, že žalobkyně i osoba zúčastněná a jejich právní zástupci byli seznámeni ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu s podklady pro vydání rozhodnutí. Návrhy na dokazování nevznesli.
32. Soud tak konstatuje, že správní orgán I. stupně sice pochybil, když nezaprotokoloval provedení důkazů listinami, případně když tyto listiny neprovedl v rámci ústního jednání, avšak z důvodu, že tyto listiny byly součástí správního spisu a účastníkům řízení byla dána v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nejednalo se o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. V tomto kontextu je totiž zohledňována povaha listinných důkazů, které se svou povahou výrazně liší od důkazů výsledkem či ohledáním, u nichž není možné akceptovat, aby správní orgán o jejich provádění účastníky nevyrozuměl, případně aby je prováděl bez přítomnosti účastníků řízení. Obdobné závěry uplatnil i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 52 A 84/2015 – 61, když konstatoval, že „*Postup § 51 odst. 2 správního řádu je vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti (například při výslechu svědka způsob reprodukce vyličených okolností, chování v průběhu výpovědi apod.), které – ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazu – nemohou být vyjádřeny např. v protokolu. Jiná je situace u důkazu listinou, který se provádí přečtením (po kterém účastník řízení může zásadně vznášet pouze námitky zpochybňující pravost a správnost listiny, takové námitky však může účastník řízení vznést kdykoli v průběhu správního řízení nebo v okamžiku, kdy je vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu).*“
33. Námitka žalobkyně spočívající v obecném konstatování o porušení procesních ustanovení správním orgánem I. stupně, který neprovedl v rámci ústního jednání listinné důkazy, je nedůvodná. Na základě výše uvedeného je zřejmé, že i když se dopustí správní orgán takového pochybení, že neprovede řádně listinné důkazy, ať už v rámci ústního jednání nebo záznamem do protokolu, je dostatečné, pokud jsou tyto listinné důkazy součástí

správního spisu a zároveň je účastníkům řízení umožněno v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu se s těmito podklady seznámit.

34. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítá nezákonnost provedeního dokazování kamerovým záznamem a zvukovým záznamem, neboť tyto důkazy neměly být ve správním řízení vůbec provedeny, když byly provedeny bez vědomí žalobkyně, jakožto nahrávané osoby a taktéž i bez vědomí další osoby na kamerové a zvukové nahrávce (přítele žalobkyně) a když byly tyto záznamy pořízeny bez souhlasu nahrávaných osob. Dále žalobkyně uvedla, že právě nahrávání žalobkyně bylo příčinou konfliktu. Kdyby osoba zúčastněná žalobkyni nenahrávala, k žádnému konfliktu by nedošlo. Žalobkyně také odkázala na závěry Ústavního soudu, který se zásadně staví proti vzájemnému sledování a skrytému nahrávání při soukromých i profesionálních jednáních, jež jsou zpravidla nejen v rozporu se zákonem, ale hodnoceno po stránce sociálně etické i šíří ve společnosti atmosféru podezřavosti, strachu, nejistoty a nedůvěry, a proto lze tyto nahrávky v soudním či správním řízení použít pouze výjimečně. Ústavní soud sice použití těchto nahrávek nevyloučil, avšak apeloval na dokonalé odůvodnění použití těchto důkazů v jednotlivých případech.
35. V první řadě je nutné vyhodnotit, zda prováděnými nahrávkami mohlo dojít k zásahu do osobnostních práv žalobkyně. Aby mohlo dojít k zásahu do osobnostních práv žalobkyně, muselo by se jednat o nahrávky, které zachycují její projev a na nichž je identifikovatelná. Tento zásah by pak byl neoprávněný v okamžiku, kdy by byl pořizován bez jejího svolení anebo bez zákonné licence.
36. Z videozáznamu a audionahrávky, které byly provedeny jako důkazy ve správním řízení, je zřejmé, že je žalobkyně identifikovatelná a že zachycují její projev, konkrétně vzájemný zápas s osobou zúčastněnou a doprovodné verbální projevy. Uvedené nahrávky tak jsou způsobilé zasáhnout do práv žalobkyně, a zároveň je zřejmé, že žalobkyně proti jejich použití brojí, neboť s jejich pořízením nevyslovila souhlas.
37. Jelikož nebyl zásah do osobnostních práv vyloučen, je třeba zkoumat, kdo záznamy pořídil, neboť je rozdíl v podmínkách pořizování záznamů soukromou osobou anebo veřejným subjektem. V případě žalobkyně byly záznamy pořizovány osobou zúčastněnou, čili se nepochybně jednalo o záznam pořízený soukromou osobou.
38. Pro posouzení, zda se jednalo o pořizování záznamů v souladu se zákonem, je nutné porovnat možnosti ochrany osobnostních práv žalobkyně. Její osobnostní práva jsou chráněna jednak v rovině soukromoprávní, konkrétně ustanovením § 86 občanského zákoníku, který stanovuje, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. V okamžiku, kdy je právo člověka vyplývající z § 86 občanského zákoníku narušeno, může se tato osoba domáhat toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek, a to v souladu s ustanovením § 82 občanského zákoníku. Jedná se tedy o soukromoprávní rovinu možného vypořádání do zásahu osobnostních práv. Veřejnoprávní ochrana osobnostních práv je zajišťována zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

39. V občanskoprávní rovině je soulad se zákonem zajištěn tehdy, udělí-li nahrávaná osoba s tímto nahráváním souhlas (tento souhlas může být udělen i konkludentně – například v případě vstupu do prostor, které jsou zřetelně označeny upozorněním na provádění kamerového nahrávání). V tomto kontextu lze učinit závěr, že žalobkyně udělila konkludentní souhlas s pořizováním kamerových záznamů, neboť, jak vyplývá z přípisu Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 3. 3. 2016, č. j. UOOU-02853/16-2, místo strážné kamerovým systémem bylo řádně označeno, a i přes toto označení žalobkyně do monitorovaného prostoru vstoupila. Avšak ohledně pořizování audiozáznamu nelze ze strany žalobkyně dovodit žádný souhlas a tento záznam byl pořizován proti její vůli. V tuto chvíli je možné konstatovat, že audiozáznam rozhovoru zachycovaného na diktafon mobilního telefonu nebyl pořizován v souladu se zákonem, neboť k jeho pořízení nedala žalobkyně souhlas a zároveň zde neexistovala zákonná licence umožňující pořízení nahrávky bez souhlasu.
40. Zároveň soud odkazuje na právní závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010-68), ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„v případech, kdy mezi pořizovatelem obrazového záznamu a subjektem, který je na něm zaznamenán, existuje horizontální vztah, nemusí ani případné porušení právních předpisů chránících osobnostní práva dotčeného subjektu vždy nutně znamenat nepoužitelnost tohoto důkazního prostředku jako důkazu. V těchto případech bude nutné provést test proporcionality, kdy na straně jedné bude uvažováno o legitimitě cíle, kterého má být prostřednictvím provedení tohoto důkazu dosaženo, na straně druhé musí být posouzena přiměřenost užitého postupu, a to vždy přísně individuálně. Jde tak nejen o posouzení konfliktu jednoho ze základních práv garantovaných Listinou, tedy práva na ochranu soukromí (čl. 7 odst. 1), a zájmu společnosti na ochraně před deliktním jednáním a na tom, aby tato jednání byla odhalena a potrestána, ale především o konfrontaci práva na (zjednodušeně řečeno) ochranu soukromí zaznamenané osoby s taktéž ústavně zaručenými právy (zejména v čl. 7 odst. 1 čl. 10 Listiny) osoby, která záznam pořídila (například pro potřeby případně uplatňovaného nároku na náhradu škody způsobené protiprávním jednáním).“* V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud citoval také závěry Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 2. 1998, ve věci B. proti Itálii když uváděl, že *„zájem na odhalení a potrestání společensky nežádoucího chování tedy nemůže a priori převážit nad ústavně zaručeným právem na nedotknutelnosti soukromí osoby či obecně její integrity. Kromě samotné závažnosti protispoločenského jednání, stran kterého je řízení vedeno, je tak vždy (a především) nutno uvážit, jaký byl důvod pro pořízení kamerového záznamu soukromou osobou, tedy sledovala-li jím legitimní, obecně právem aprobovaný cíl, či naopak jeho účelem bylo například neoprávněně zasahovat do práv jiného (zejména narušování soukromí). Směřoval-li například k ochraně majetku pořizovatele, je nutno uvážit, zda pořízení kamerového záznamu bylo jediným možným způsobem k dosažení tohoto cíle, či zda se nabízely i jiné možnosti, méně zasahující do právní sféry jiných osob. Dle okolností věci tak lze uvažovat o intenzitě potřeby provádění kamerového monitoringu se záznamem (například předchozí ataky na majetek pořizovatele), způsobu pořízení záznamu (například, byly-li kamery snímající veřejně přístupná místa ukryté, či naopak viditelné a prostor opatřen odpovídajícím upozorněním, zda se jednalo o záznam provedený náhodně či jednalo-li se o cílený monitoring konkrétní osoby), okolnostech, za nichž došlo k záznamu [místo, čas a očekávání třetích osob s tím spojená z hlediska předpokládané míry soukromí (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 1. 2010, sp. zn. II. ÚS 2806/08, č. 15/2010 Sb. ÚS)], či o následném účelu použití takového záznamu (zda nedošlo ke zneužití deklarovaného legálního cíle prováděného kamerového monitoringu k jiným účelům apod.“*

41. Žalobkyně považuje provedení důkazu audio a video záznamy za nezákonné zejména z důvodu, že s jejich pořízením neudělila souhlas. Soud znovu uvádí, že například s pořízováním záznamu kamerami byla žalobkyně srozuměna a tím, že dobrovolně vstoupila k domu osoby zúčastněné, který je střežen kamerovým systémem, vyjádřila konkludentně souhlas s tím, že na kamerových záznamech bude zachycena. A dále soud s ohledem na výše citovanou judikaturu opakuje, že pořízení audio nebo videozáznamů v rozporu se zákonem nemusí být automaticky vyloučeno jako důkaz ve správním řízení.
42. Správní orgán I. stupně se na základě právního názoru vysloveného žalovaným zabýval testem proporcionality ohledně přípustnosti důkazu, ve kterém dochází ke střetu práva na ochranu soukromí a veřejným zájmem na potrestání společensky nežádoucího jednání, přičemž dovodil, že tento veřejný zájem převažuje. Správní orgán I. stupně přihlédl jednak k tomu, že kamerové záznamy i mobilní telefon se zapnutým nahrávacím zařízením byly umístěny na pozemku osoby zúčastněné, a to tak, aby nahrávaly pouze prostor v bezprostřední blízkosti jejího domu. Na kamerových záznamech nebyly zachycovány osoby nacházející se u okolních nemovitostí. A dále správní orgán I. stupně přihlédl k tomu, že se jednalo o rozhodující důkazy, na jejichž základě mohlo být protiprávní jednání prokázáno. Není pravda, že by správní orgán I. stupně považoval nahrávky za jediné důkazy a nepřihlédl i k jiným důkazům. Ostatně v prvostupňovém rozhodnutí jsou explicitně citovány podklady rozhodnutí, mezi něž patří i fotografie, které pořídil pan P. (přítel žalobkyně).
43. Soud nepřisvědčuje žalobkyni, že uvedené záznamy nebylo možné v řízení provést jako důkazy, zároveň ale doplňuje některé úvahy žalovaného či správního orgánu I. stupně o okolnostech pořízování předmětných záznamů, které jsou rozhodné při provádění testu proporcionality.
44. Soud má za prokázané, že účelem pořízování audionahrávek bylo zachycení případného protiprávního jednání žalobkyně, kterého se měla proti osobě zúčastněné dopouštět. Toto lze jednoznačně dovodit z listin založených ve správním spisu, především z úředního záznamu o podání vysvětlení dne 3. 3. 2016, ve kterém osoba zúčastněná uvedla: „a protože již na mě v minulosti měla má matka nějaké řeči, tak jsem si na diktafonu zapnula nahrávání“, a dále z protokolu o ústním projednání přestupku dne 12. 10. 2016, ve kterém osoba zúčastněná znovu uvedla, že „na otázku předsedy komise odpovídám, že diktafon jsem zapnula proto, že jsem očekávala nějaké obvinění příp. nadávky mé matky.“ Obdobné důvody vedly osobu zúčastněnou i k namontování kamer na jejím domě, což vyplývá zejména ze závěrečného návrhu ze dne 1. 11. 2016, kde zástupkyně osoby zúčastněné uvedla, že „v rámci své vlastní obrany, aby se vyhnula opakovaným atakům v místě svého bydliště, rozhodla se nepřistoupit na pravidelné vyhrožování a osočování pod různými záminkami. Většina předchozích útoků na její osobu a její rodinné příslušníky byla neprokazatelná. Rodiny žijí pohromadě ve třech samostatných domech, ale pod společným uzavřením na pozemcích bývalého společného hospodářství prarodičů ze strany dnes již zesnulého otce I. V. aj. K.. Proto I. V. nainstalovala prostřednictvím profesionální firmy kameru se záznamovým zařízením a informovala o nahrávání v případě slovních útoků na její osobu. Kamera zabírá vstup do domu I. V. a částečně přístupovou komunikaci, kterou bratrovi darovala ale má k ní věcné břemeno užívání. Na tuto skutečnost upozorňuje na viditelném místě písemnou vývěskou.“ Účelem nahrávání žalobkyně tak nebylo primárně pořízovat záznamy její osobnosti, ale zachytit protiprávní jednání, ke kterému mělo opakovaně i v minulosti docházet. Uvedení tohoto důvodu není nevěrohodné, protože jak vyplývá i z lékařských zpráv obou žen, obě trpí

psychickými obtížemi, které jsou následkem jejich nepříznivého vztahu, přičemž součástí lékařských zpráv jsou i výpovědi o vzájemných zejména slovních útocích či jiných jednáních, které považují za schválnosti.

45. Zároveň nebylo prokázáno, že by osoba zúčastněná pořizované záběry jakkoli zneužívala. Žalobkyně ostatně takové jednání ani nenamítala, ani nepředložila žádný důkaz o tom, že by osoba zúčastněná záběry například uveřejňovala na internetu, či promítala sousedům za účelem dehonestace žalobkyně. Nebylo tak prokázáno neoprávněné zacházení s pořízenými záběry.
46. Pořizování záznamů bylo motivováno dlouhodobě vypjatým vztahem mezi oběma ženami, potažmo mezi členy dotčených domácností. Soud si je vědom toho, že nahrávání osob blízkých z důvodu, aby byly usvědčeny z páchání protiprávního jednání, je krajním prostředkem, kterým se osoba zúčastněná snaží vymezit teritorium své domácnosti a chránit ji před nežádoucím jednáním, avšak dle soudu tento přístup nemůže přispět ke zlepšení vzájemných vztahů a naopak může vzájemnou nevraživost stupňovat. Ovšem předmětem soudního řízení není vyhodnocení, která z žen nese větší vinu na neharmonických vztazích a taktéž není v moci soudního řízení tyto vztahy urovnat, protože jakýkoli verdikt povede k nespokojenosti té strany, v jejíž neprospěch bude vyznívat. Soud tak v rámci tohoto řízení striktně posuzuje, zda mohly být uvedené záznamy provedeny jako důkazy a neposuzuje, zda byly příčinou horších rodinných vztahů. Dále posuzuje, zda z provedených záznamů a dalších důkazů je prokazatelný přestupek, který je žalobkyni kladen za vinu.
47. Jelikož je zřejmé, že záměrem pořizování záznamů bylo zachycení případného protiprávního jednání žalobkyně (či ostatních členů její domácnosti) a nikoli prosté zachycování osobnosti žalobkyně (či ostatních členů domácnosti) a jelikož nebylo namítáno ani prokázáno, že by ze strany osoby zúčastněné docházelo ke zneužívání těchto záběrů, a dále s přihlédnutím k tomu, že s pořizováním kamerových záznamů byla žalobkyně seznámena a vstupem do vyznačeného monitorovaného prostoru udělila konkludentní souhlas se zachycením její osoby na záznamech, lze považovat provedení důkazů za přípustné a souladné se zákonem. Žalobní bod tak není důvodný.
48. V dalším žalobním bodu žalobkyně namítá nesprávnost hodnocení důkazů správními orgány, nezjištění skutkového stavu a nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Žalobkyně však na podporu tvrzení o nesprávném hodnocení důkazů správními orgány neuvádí jediný příklad, kdy mělo k nesprávnému hodnocení důkazu dojít. Jednak neuvádí konkrétní důkaz, který měl být nesprávně vyhodnocen, a dále neuvádí ani závěry, které měly vzít správní orgány za své. Žalobkyně opět rozebírá zejména případnou zákonnost pořizování audio a videozáznamů osobou zúčastněnou a jejich nepřipustnost jako důkazů. Soud proto odkazuje na část rozsudku, ve které se přípustností důkazů v podobě audio a videonahrávek již zabýval. K nesprávně zjištěnému skutkovému stavu žalobkyně předně uvádí, že správní orgány překvapivě nehodnotily záporně protiprávní jednání osoby zúčastněné a naopak bezdůvodně postihly jednání žalobkyně. K tomuto žalobkyně uvedla, že se nemůže smířit s tím, že žije ve společnosti, kde úmyslné, chladnokrevné, nezákonné a vypočítavé nahrávání lidí není považováno za problematické, ale je problematickým jednáním, při kterém se člověk v pochopitelném rozrušení ožene rolí papíru po člověku, který se vůči němu protiprávního jednání dopouští.
49. Žalobkyně namítá, že se bránila neoprávněnému nahrávání, tedy měla právo mobilní

telefon vzít a nahrávání vypnout. Soudu není zcela zřejmé, co žalobkyně míní „chladnokrevným nahráváním“, avšak s okolnostmi a důvody pořizování záznamů se soud vypořádal již výše a dále uvádí, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že hlavním podílem na spáchaném přestupku žalobkyní nebylo zvednutí telefonu v úmyslu vypnout nahrávání, ale jednání žalobkyně, která poté, co již osoba zúčastněná zvedla ze země telefon, se po ní ohnala rolí papírových pytlů a to tak, že údery směřovala do oblasti hlavy a levé ruky a v tomto útoku pokračovala, i když osoba zúčastněná z místa odcházela a byla k žalobkyni otočena zády. Pakliže žalobkyně považuje nahrávání za chladnokrevné, pak je poněkud v konfliktu její závěr, že útok na osobu zúčastněnou, která k ní byla již zády, je pochopitelný. Ze záznamu, který je součástí správního spisu a se kterým se soud seznámil, je zřejmé, že žalobkyně máchala rukou, ve které měla roli papírových pytlů, značnou silou, a to nejprve zezadu v oblasti hlavy osoby zúčastněné a následně i proti jejímu obličej. Nejednalo se tak o náhodné nebo neúmyslné máchnutí rukou, ale o zcela úmyslnou snahu zasáhnout osobu zúčastněnou. Správní orgány tak správně zjistily skutkový stav, když z dostupných důkazů ověřily, že se žalobkyně jí připisovaného jednání skutečně dopustila. Žalobní bod tak není důvodný.

50. S výše uvedeným úzce souvisí i předposlední žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítá, že jí nebylo prokázáno spáchání skutku a nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku. Dle žalobkyně nebylo v řízení prokázáno, že nehodlala osobě zúčastněné mobilní telefon vrátit a že by začala nebezpečně velkou silou máchat rolí smotaných papírových pytlů, když nebylo zejména prokázáno, že by máchání rolí papíru bylo nebezpečné. Dle žalobkyně se nelze ztotožnit se závěry přestupkové komise, které nemají oporu v provedeném dokazování a předjímají možný následek (zranění), ke kterému v případě použití papírových pytlů mohlo dojít jen velmi nepravděpodobně.
51. Soud v souvislosti s prokázáním uvedeného skutku odkazuje zejména na audio a video záznam, z nichž je jednání žalobkyně zcela jasně prokazatelné. Na videozáznamu je zřejmé, že žalobkyně přiběhla ke schodům u vstupních dveří domu osoby zúčastněné a zvedla z nich mobilní telefon. Osoba zúčastněná vyšla za žalobkyní, aby jí telefon vzala, ta si ho však okamžitě strčila za záda, aniž by bylo zřejmé, že chce se zařízením jakkoli manipulovat (vypnout nahrávání). V tomto okamžiku již došlo ke vzájemnému kontaktu obou žen, přičemž je zřejmé, jak se žalobkyně opakovaně otáčí ke třetí osobě (jak později ze záznamu vyjde najevo, jednalo se o jejího přítele) a cosi k němu vykřikuje. Následně, když je osoba zúčastněná k žalobkyni zády, která jí tahá za vlasy, do konfliktu vstupuje přítel žalobkyně, a snaží se žalobkyni od osoby zúčastněné odtrhnout a za ruku ji odvádí pryč. V tomto momentu se žalobkyně ožene rolí smotaných papírových pytlů po osobě zúčastněné, která je k ní stále zády. Následně se osoba zúčastněná pootočí k žalobkyni čelem a žalobkyně znovu máchne smotanými papírovými pytli tak, že jen těsně mine obličej osoby zúčastněné. Z audiozáznamu této situace pak vyplývá, že se žalobkyně nejprve osoby zúčastněné ptala, zda ji nahrává. Následně je slyšet hluk ze vzájemné potyčky a mnoho výkřiků žalobkyně „Foť to, foť to.“ Následuje několik výkřiků osoby zúčastněné „Nech mě, au, nech mě“ a následně se do konfliktu vloží přítel žalobkyně „A dost. M., nech ji být.“
52. Je tak prokázané, že se žalobkyně dopustila jednání, při kterém se pokusila osobě zúčastněné ublížit na zdraví. Máchání tuhým předmětem, kterým bezpochyby role smotaných papírových pytlů je, je nebezpečným jednáním zvláště v případě, kdy jím je ohrožována oblast hlavy a obličej. Z projevů žalobkyně je zřejmé, že se nejednalo o

bezděčně promáchnutí rukou s rolí papírových pytlů, nebo o vztyčení ruky s touto rolí na znamení výhružky, ale že šlo o záměrný útok na osobu zúčastněnou ve snaze zasáhnout ji do oblasti hlavy. Uvedené jednání splňuje kvalifikaci přestupku podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích a bylo správními orgány řádně zjištěno a prokázáno. Žalobní bod není důvodný.

53. V posledním žalobním bodu žalobkyně namítá, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku osoby zúčastněné. Dle žalobkyně není z napadeného rozhodnutí zřejmé, z čeho žalovaný dovozuje, že se skutek, kterého se měla dopustit osoba zúčastněná, nestal. Žalobkyně uvedla, že bylo v podstatných rysech prokázáno, že osoba zúčastněná svým mobilním telefonem neoprávněně, záměrně a zcela bezdůvodně nahrávala žalobkyni, dále bezprostředně poté, co žalobkyně zvedla telefon, aby vypla nahrávání, ji osoba zúčastněná fyzicky napadla a způsobila fyzické a psychické zranění. Správní orgán I. stupně předně přihlédl k chování osoby zúčastněné, která poté, co získala zpět svůj mobilní telefon, odcházela klidně z místa konfliktu, aniž by žalobkyni oplácela její útoky, čímž nebylo prokázáno, že by se dopustila přestupku proti občanskému soužití. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí uvedl, že skutek, pro který bylo vedeno přestupkové řízení se nestal, což vyplývá z odůvodnění, který žalovaný citoval: „*položila svůj mobilní telefon na schody domu v úmyslu nahrávat svoji matku co řekne ... což vedlo k reakci obviněné K., že telefon ze schodů sebrala ... jednání obviněné Vránkové lze považovat v souladu se zákonem, neboť ta měla plné právo na to, aby svůj telefon dostala opět do svého držení, a tak se o něj s matkou přetahovala ... poté, co si sebrala ze země svůj mobilní telefon, který vypadl z ruky obviněné K. a tato se po ní ve vzteku dvakrát velmi silně obnala složenými pytli papíru, obviněná V. se tímto jednáním nenechala vyprovokovat ..., nikterak se nesnažila o oplácení útoku, ale z místa klidně odešla.*“ Žalovaný doplnil, že úmysl osoby zúčastněné, se kterým zapnula nahrávání telefonu, nesvědčil o úmyslu narušit občanské soužití. Dle soudu je toto zřejmé i z toho, že osoba zúčastněná žalobkyni nikterak slovně neprovokovala, nijak na telefon neupozorňovala, případně nesdělovala nic o tom, k čemu má nahrávka posloužit.
54. Ke skutkovým okolnostem, tak jak vyplývají z předloženého spisu, zejména z videonahrávky, soud uvádí, že iniciativa ohledně fyzického kontaktu byla jednoznačně na straně žalobkyně. Z gest osoby zúčastněné je zřejmé, že se natahovala pro telefon v úmyslu zmocnit se ho zpět, nikoli že by se snažila jakkoli žalobkyni ublížit. Nenapřahovala se k úderu, netahala ji za vlasy (jak znělo v obvinění žalobkyně) ani není z nahrávky zřejmé, že by žalobkyni pevně stiskla za hlavu. Osoba zúčastněná žalobkyni zejména pevně objímala ze zadu kolem ramen, případně pasu, a to ve snaze zmocnit se telefonu, nikoli ve snaze omezit žalobkyni v pohybu. Z jednání žalobkyně je naopak zřejmé, že telefon nechtěla dobrovolně vydat a činila vše proto, aby zůstal v její dispozici, ačkoli se nejednalo o její vlastní mobilní telefon. Dále soud doplňuje, že z videonahrávky je patrná nejen strkanice ohledně telefonu, ale následoval ještě jeden fyzický kontakt, a to bezprostředně poté, co osoba zúčastněná nasedla do automobilu, vyjela na silnici a při zavírání vrat ji žalobkyně začala opět napadat. Z jednání osoby zúčastněné bylo i v této situaci zřejmé, že se zejména chrání před úderu své matky a snaží se jí odstrčit, aby zabránila dalšímu útoku. V tuto chvíli již neměla žalobkyně v rukou roli papírových pytlů, ale tloukla do své dcery holýma rukama a snažila se jí zabránit v zavření vrat do dvora. Celé situaci přihlížel přítel žalobkyně, aniž by v tuto chvíli jakkoli zasahoval.
55. Ze skutkového stavu je tak zřejmé, že se osoba zúčastněná jednak bránila ranám, které vůči ní směřovala žalobkyně, a dále že sama aktivně nečila nic, čím by prokazatelně chtěla

žalobkyni ublížit. Zároveň soud konstatuje, že zapnutí nahrávacího zařízení nelze samo o sobě kvalifikovat jako přestupek. Osoba zúčastněná chtěla případnou nahrávku využít k prokázání tvrzení o slovních útocích, které proti ní měla žalobkyně vznášet. Zároveň lze mít důvodné pochybnosti o tom, že by toto zařízení zachytilo i jednání žalobkyně, které by se odehrávalo nikoli v bezprostřední blízkosti domu osoby zúčastněné. Až tím, že se žalobkyně rozhodla, že se mobilního telefonu zmocní, zapříčinila, že se na mobilní telefon nahrálo i její jednání. Dle soudu bylo jednání a reakce obou žen zapříčiněno eskalací vzájemně konfliktního vztahu. Jistě není vhodné, aby dcera svou matku nahrávala a snažila se ji usvědčit z páchání přestupků, neboť toto jednání dále prohlubuje vzájemnou vztahovou krizi, zároveň ale není rozhodně přiměřenou reakcí, pokud žalobkyně na toto jednání reagovala tak, že nejprve chtěla bít svou dceru rolí papírových pytlů a následně ji při zavírání vrat dokonce několikrát udeřila holýma rukama.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

56. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden právní úkon služby (vyhláška č. 254/2015 Sb.). Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod. č. 3228/2015 Sb. NSS). Písemné úkony, jimiž žalovaný reagoval na jednání žalobce, však rámec běžné úřední činnosti žalovaného nepřesahují. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.
58. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však nebyla osobě zúčastněné na řízení uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. srpna 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně